

A lap szellemi részére vonatkozó minden közlemény a szerkesztőség nevére küldendő.

Kiadóhivatal:

Strausz Sándor könyvkereskedése. Ide küldendők az előfizetési díjak, nyiltörök és hirdetések.

Telefon szám 34.

magyar és horvát nyelven megjelenő társadalmi, lemeretterjesztő és szépirodalmi hetilap.
Megjelenik hetenkint egyszer: vasárnap.

Előfizetési árak:

Egész évre K 10—
Fél évre 5—
Negyed évre 2-50
Egyes szám ára 20 fillér.

Hirdetések jutányosan számítanak.

Nyiltörök postakora 50 mák.

MURAKÖZ

Felső szerkesztő:
ZRÍNYI KÁROLY.Főszövegíró:
MARGITAI JÓZSEF.Kiadó és lapfőigazgató:
STRAUSZ SÁNDOR.

Husvétii reménységek.

Megint megszólalnak a husvétii harangok. Kinek szíve ne lüktetne hevesebben ünnepélyes érhanguk hallatára?

Mi az, ami husvét ünnepének annyira megragadó fényt ad, ami az öröm csillogását varázsolja a szemekre és gyorsabb dobbanásba hozza a szíveket? Husvét a remény, a husvétii öröm a reménység ünnepe.

Hiszen, ami az ember lelkét élleti, az a reménység. A jelen nem elégíti ki. Az örömteli pillanatok, melyeket megállítani, maradásra bírni szeretnénk, ritkák és gyorsan elrebbennek. A jövőbe tekint tehát az ember — a jövőbe, melyet reményei pazar kincsesházának tart.

Ha az emberi szívet elhagyja a reménység, ha az életnek már nincs kívánatos célja és elvész a jövőbe vetett hit: vége akkor már az életörömeinek, nincs már bizalmunk a saját erőnkben — pusztul a remény és pusztulása a buskomorság kapujához vezet.

Vizont, aki örül az életének, az emelt fővel halad előre a csalódások e világában. — Reménységét nem építi futó homokra, hanem gránitokra. Nem a szíve sóvárgásából meríti reményeit, hanem Isten legcsodásabb cselekedetéből: Jézus Krisztus feltámadásából. Jézus feltámadása részére az örök élet, a mennyei boldogság biztosítéka, — a husvétii ünnep apadhatlan reménység forrása.

Idők.

Írta: Szenteh Dezsőné,
1914.

Novemberi szürkület. Könnyező, halál gondolattal teli. Pillogó lámpavilág dermedten tántorog a behunyású hárszörök közt. Néha hallgató emberlányek villannak sötétlen el mellette. Baljuk fehér vonalán piros kereszt ég. Nagymama az unokájával. Két fiatal asszony: a kis ügyvédné, a kövér bankárné.

Fiatal asszonyok. (Halkan köszönnek).

Nagymama. Jó estét edeseim. Nem is kérdem, hova siettek; onnan jövünk mi is.

Ügyvédné (meghatva) Oh, Te is kedves Lila néni? Hiszen ilyen nyirkos időben eddig a szobából sem volt szabad kilépned. És most!

Unoka. Egész délelőtt a konyhában dolgozott nagymama. Süteményeket készítettünk a betegeknek s azt mondta, a maiak már nem is tudnak igazi turós-bélest sütni. Hát ő készítette el.

Nagymama. Én hát! Én biz' azt! Jó om-lólat, mazsolásat. Én is vittem el, hogy megsimogathassam egy kicsit a fejüket. Aztán hogy ez a leánya egész délután felolvasott szegényeknek, hát megvártam őt is.

Fiatal asszonyok. Oh a kis Lola! Hát ő is, ő is. (miközben barackvirág arcát lágyan végig simítják, izgatottan nézegetnek a kórház felé; siető vágyukat nehezen leplezik.)

Nagymama. És ti édes leányaim, miért mentek ti most?

Bankárné. Igaz, hogy holnap vagyunk naposok mindkettén. De sült gesztenyét kívánt egy lengyelünk, azt viszem neki.

Persze, a mi kételkedő nemzedékünk nagyrésze nem mélyed el a husvétii misztérium nagyszerűségébe. Nincs pedig a történelemnek ténye, mely ezt hihetőségben fölülmulná. Nincs Istennek még oly beavatkozása ebbe a világba, mely annyira természetes és nélkülözhetetlen volna szívnek és nyelvének egyaránt; nincs a multnak eseménye, melynek nyomai, mint ez, oly világosan vezetnének a több ezer éves emberiség életén, a szenvedések hosszú láncolatán át egészen a mai nap élet-halálvivódásáig. De — nem bizonyítékokból és észbeli következtetések-ből szerezhetjük meg a husvétban való hitet. Krisztus feltámadásában csak az hisz, akinek lelkében él a Megváltó.

E hittel együtt jár a reménység, a csalhatatlan, hervadhatlan reménység, mely a sir szélén sem enyészik el, hanem átnyul és átvész az örökkévalóságba. Nem a tavaszi nap sugar — a husvét napfénye élesíteti azt a reményt, hogy egyszer véget kell érni a sok szenvedésnek és jóra kell fordulnia mindennek.

A husvétii reménység fordulópontja az életnek. Ezzel a reménységgel készségesen fogunk a munkához, tudva, hogy értékeset cselekszünk az örökkévalóság számára. Ezzel a reménységgel megadóan viseljük az élet terheit, ezzel a reménységgel vigasztalódottan és léleknyugalommal állunk a sirhantok elé, erősen meg lévén győződve, hogy feltámadunk. Erős támaszt nyújtó vándorbot ez a reménység a földön, melyet

sem meg nem velünk, sem nem istenifünk, csak utnak tekintünk az örök haza felé.

Ünnepeljük tehát husvétot a csalhatatlan reménység születésnapja gyanánt!

Halljuk meg a harangok zugásából a szótát: „Örüljete reményeiteknek!” és adjunk hálát Istennek, aki Jézus Krisztusnak halottaiból való feltámadásával az új-jászületés reményét ajándékozta nekünk.

S amikor a Halál arat, amikor elborul a lelkünk: husvét szent ünnepe erősítse meg a tudatot, hogy fel fogunk támadni s fel fog támadni, ami most még halottnak látszik; a munkára serkentő, sebeket gyógyító, mindeneket kiengesztelő béke is.

Husvét napján könyörögjünk érte!

A negyedik hadikölcsön.

A harmadik hadikölcsön után a negyedik kopogtat a nemzet ajtaján. Bebocsátatást és szíves fogadtatást kér. Nem magáért, hanem a nemzet üdvéért, boldogságáért, jövőjéért. Semmi kétség benne, hogy a nemzet legalább is azzal a rokonszenvvel nyíltja meg előtte szívét s erszényét, amely-lyel közvetlen elődjét, a harmadik hadikölcsönt, fogadta.

Népünk hősiességéről az elmúlt husz hónap fényes bizonyosságot tett. Ellenségeink mindenike megérezte már, hogy a nemzet háta mögött álló ezer esztendő olyan erőnek a tanubizonyossága, amely újabb ezerre jogosít. A harctéren diadalt szerző vitézség,

senyekről. Az uram már régen lemondott a kény-szer-élvezetről. Persze annál kevésbé vonulhatok én is vissza.

Vannak társadalmi kötelességek . . .

Gavallér. Hála Istennek! Legalább ezért . . .

Bankárné (halkan, inkább a szemével).

Ézért is!

Ügyvéd (kinek némi jártassága van a szem-beszédek tárában). Hiszen már megeléghetné az Úristen ezt a rettenetes komédiát!

Unoka (hirtelen érdeklődéssel):

Milyen komédiát kedves bácsi?

Ügyvéd. A háborút kishogom! A háborút!

Unoka. (Fintorit.) Ja, a háborút?

(Csalódottan fordul a vadonatúj kis had-nagy felé.)

Ügyvédné. (Rosszalólag.) Ugyan kérlek, ne is emlegesd!

Bankárné. (Borzadoz) Mein Gott, ne!

Csak ezt ne! Torkig vagyunk vele. (Sietve hajlik az ügyvédnéhez, érdeklőleg tárgyalják tovább a sarokasztal társaságát.)

Bankárné. Úgy hallottam, hogy elválnak.

Ügyvédné (felháborodva). De hiszen még nem biztos, hogy az a szegény ember elesett. Hiszen az a hír volt, hogy fogságba esett. Hát biztos, hogy meghalt, hogy már a doktor válni akar?

Bankárné. Na nem éppen biztos. De ennél nagyobb malőr is történt. A doktor úr egyidő óta

ijesztőn sokat foglalkozik azzal a kis másik hadi-özvegygel.

Ügyvédné. Ki, kivel?

Bankárné. Ott mellette, a balján. Az a nagyon csinos és nagyon jelentéktelen arc, párisi

Ügyvédné. (Alig birja már almával teli hatalmas rőtikuljét. Reszkető hangon szól közbe): És csak mondd ki, hogy nincs selymes otthonunkban szemernyi nyugalmunk. Hogy éjjel is didergünk a csipkék közt az otthon puha melegében, mert minden gondolatunk körültekintő reszket idegen földön. S az a jeges eső, amiben ők dermedten várják a halált, mintha cseppenként hullogna végig hátgerincünkön. Oh . . . (a szava hirtelen elakad, torkát forró részvét fojtogatja. Unoka fehérén bámulja a tántorogó fényt. A szeméből forró könnyek bugyannak elő.)

Bankárné (folytatja): azt gondoltuk, zongorázunk nekik felváltva e hosszú szürkületben, hogy feledjenek.

Mind (Halkan). Feledjenek . . .

(Hangtalan szorítanak kezét. Gyorsan elsiklanak. A halkan sötétedő város felett kigyulnak a kórház ablakai).

1915.

Tulzsúfolt kávéház, ragyogó fényben uszó. Az izzó világ hivalgón sziporkázik a gyémánt butonokon. A halkan zizegő selymek tapadó melegén. Zene. Pezsgő.

Rossz levegő. A bankárné, ügyvédné és a bájos unoka jelennek meg estélyruhában, kellő kísérettel. A tikkasztó melegben gondatlan csövegés, ingyen osztott mosoly úszik.

Ügyvédné. Sohasem hittem volna, hogy bállok nélkül is elmulhat a tél. S ime a leggondosabb beosztással is alig tudunk valamennyi jótékony estre időt szakítani.

Bankárné (pihegve). Schreklich! Borzasztó. Lisztát kell vezessek a matinékről és a hangver-

szilárd kitartás és törhetetlen erély az otthonmaradottak munkabírásában és áldozatkészségében olyan forrásra talált, amely soha ki nem apad.

A múltban sok léha szó esett nemzetünk áldozatkészségének rovására. A világ-hírű vitám el saugvinem pendantján az agyarkodó irigység odafűzte a sed evenam non gáncsoló jelmondatát, mely inkább a szerző lelkét, mint a megrágalmazottat jellemezte. Az a közel ötödél milliárd, melyet nemzetünk a három első hadikölcsönben a haza oltárára leltet, a legszebb harmóniába olvad vitéz magyar ezredeink gyönyörű sikereivel. És mert a múltban sem lehetett harci eredményeket anyagi áldozatok nélkül elérni, az ezer esztendő Magyarország fennállása, a magyarság világszerte ismert harci erényei egyaránt bizonyítják, hogy sikereink mögött mindig ott volt a nemzet áldozatkészsége is.

A világegés huszonegyedik hónapjában immár világos, hogy tul vagyunk a fáradtságos, az emészthő háboru dandárján. Csúpan az elért eredmények biztosítása van még hátra.

Erre a magyar nemzetnek meg kell hozni és meg is fogja hozni a szükséges áldozatokat vérben és pénzben egyaránt.

Közel tizenkétszáz esztendő forrás bizonyítja, hogy a magyar, nem törődve a zsákmánnyal, sohasem hagyja abba a harcot, míg ellenségeit teljesen meg nem törte.

Ennek elérésére való a negyedik hadikölcsön is.

A 20-as honvédek dicsérete.

Sypnievsky György ezredes, dandárparancsnok, abból az alkalomból, hogy megváltik a 20-ik honvédegylezred parancsnokságától, a vármegye hivatalos lapja utján meleg szívre valló bucsulevelben búcsuzik Zalavármegye közönségétől. A magasztaló bucsulevel, mely Muraköznek is szól, a következőkben közöljük:

Nagyságos Alispán ur!

Bár már a nagykanizsai 20. honvédegylezred parancsnokságától megváltam,

de most, midőn az eszredparancsnokság végleg báró Benz Alberon Ottó ezredesnek adományoztatott, ugy érzem, tartozom pár szóval Zalavármegye nagyérdemű közönségének is. Hiszen bucsuzásom azokat illeti, akik legnagyobbért Zalavármegye fiait. A 20-ik honvédegylezrednek kiváló teljesítményeit, emberfeletti küzdelmekben, fegyelemben, hazaszeretletben tanusított hősiességét és fenséges elégtételt a vármegye által édes hazánk válságos pillanataiban fiaiba helyezett bizalomnak és reménynek, másrészt beszédes bizonyosságot szolgáltatnak az iránt, hogy Zalavármegye leletéményese és hűséges sáfára annak a lángoló hazaszeretettől áldozatos királyhűségétől átítatott szellemnek, mely ezer éven keresztül a hősök légiót állította sikra békében és háboruban a haza és általában a kultura szolgálatában.

Ez a szellem megadja a jogot és a kilátást arra, hogy a magyar nemzetnek egy újabb ezer esztendőben is szava és sulya lesz a népek életében.

Mélyen meghajtom igaz tisztelem lobogóját a Vármegye előtt, a poltikai és polgári hatóságok, a lelkészi és a tanítói karok előtt, mint akiknek ezen szellem ápolásában és felvirágoztatásában oroszlanrész jutott.

A nemzetnek rettenetes összecsapásában a Vármegye is megméretelt fiaiban és sulyosnak találattott. Igaz, hogy a kemény próba sok derékban kettétört fiatal életbe, sok magyar vérbe került, de azért ne hullassák a fájdalom könnyeit a hősöket adó zalai szülők. Zokogó panaszszavuk ne törjön fel az Égre és ne követeljék vissza hőseiket a Kárpátok havas bérceitől, vagy a magyar vér áztalta lengyel és orosz rónaságtól. A közös sirok jeltelen halma, a faragatlan deszkakoporsó kincseket őriz. A végezt csak mulandó részét ragadhatta el hőseinknek. Szellemük élni fog közöttünk, szellemük hőstettekre sarkal, szellemük diadalra viszi a lobogót, amelyért hősi halált haltak. — Talán paradoxonnak látszik, de ők halálukkal mutatták meg, hogy most

csak az érdemi meg az életet, aki nem féli a halált. Elmúlásuk nem veszteség, melyből romlás, hanem áldozat, melyből üdv fakad. — Busuló zalai anyák! Akik ezen hőseket szültétek, fogadjátok hódolat-teljes kézsókjaimat és őszinte bámulatomat! Busuló apák! Nektek gratulálók!

A magyarok nagy Istene, aki kegyes volt eddig is sikert adni dicsőséges fegyvereinknek, hallgassa meg ezentul is imáinkat!

Sypnievsky György, ezredes

lábbadozó beteg.

Adakozzunk az elesett hősök özvegyei és árvái javára!

Hadsegélyező Hivatal főpénztára, Képviselőház.

K Ü L Ö N F É L É K.

Tavaszi első napján.

*Csillagok ragyognak lent a tiszta égen
Halavány hold képe fűdik a Dnyeszterben.
Tavaszi első napján hídő erődünkre,
Támadott az orosz, tulnyomó erővel.*

*Rohan a tatárhad, támad elől hátul
Porzik a föld, reszket nehéz granátoktól
József napján négyszer támadott a csorda,
Halálmegevetéssel kergettük őt vissza.*

*Nem leszünk a cárnak talpnyaló szolgálói,
Vérünket ontjuk mi, Árpád unokái.
Párducos őseink vére pezseg bennünk,
Az Isten velünk van, ki jön hát ellenünk!*

*Tavaszi első napján vitézeink vére,
Bosszúért kiáltott fel a magas égre:
Magyarok Istene verd meg ellenünket,
Oltalmazd, őrizd meg vitéz nemzetünket!*

Galicia, 1916. márc. 22.

Perhács György

II. huszár (Muraszentmárton.)

— **Kellemes husvétü ünnepeket kívánunk lapunk előfizetőinek és olvasóinak.**

— **Kárpáti nap.** A közoktatásügyi miniszter tudvalevőleg rendeletet adott ki a kárpáti harcok évfordulójának május else-

kalappal. Echt párisi. Na ja, azt lehet látni. Csupa sikk, és elegancia. Különbön úgy hallom, mióta az ura hadbavonult, most hozatta a 25-ik toalettjét. Sajnos, csak Wienből. A ruhabezozatal — mondjuk csempészése — egy idő óta ijesztő nehézségekkel jár. Unalmas nehézségekkel!

Ügyvéd. (Csendesen öklöbe szorítja kezét Hallgatva néz a pohárba. A cigány a hegedűre fekteti vonóját):

•Csinom Palkó, csinom Jankó, csontos karabélyom... Egy pillanatnyi csend. A tömeg komolyultan néz maga elé.

Ügyvéd hirtelen feláll.
Menjünk haza!

Ügyvédné (megértően). Menjünk!
Künn a hideg télbe felujuló, vidám zaj csapódik utánuk.

1916.

Bankárné otthona. Művészi. Tulzsfolt. Olasz virág, angol parfüm illat. Lajosok korabeli íróasztalán minták, divatképek hevernek.

Lázasan ír. Kővérebb, mint valaha. Az ügyvédné vezetik be.

Ügyvédné. Elsősorban is gratulálók tegnapi estélyed sikeréhez. Pompás műsorral gyönyörködtek kiváló művész-vendéged. Újlag is köszönjük a művészi élvezetet. No és a pazar büffé! A mai nincsek világában ugyancsak bő keletje volt a szenzációsan exotikus csemegéknek.

Bankárné. (Boldogan mosolyog, a szenzációszóra piros az örömtől.) Oh, nagyon boldog va-

gyok, hogy jól érezte magát a társaság. Gott sei dank!

Ügyvédné. Én most a fényezés elleni Liga értekezletére megyek. Gondoltam: hátha velem tartasz.

Bankárné. Oh hogye, hogye édesem! Natúrlich! De megbocsátasz, ugy-e, kedvesem, ha ezeket a megrendeléseket még gyorsan befejezem és feladatom.

Ügyvédné. (diszkrétén). Megrendeléseket?

Bankárné. Na ja, persze! Hiszen, ugy-e, édesem, nagyon hercig ez az izé, ez az egész kis ügy. Fényezés elleni Liga. Nagyon hercig. Mikor hallom, mindig a Szilágyi Erzsébeték levendulaszagú fiókos ládjára gondolok. Mert mondd csak édesem, mit is akar hát ez az izé-Liga? Cs hogy ugyan melyik társaságbeli hölgy fog 120 cm-es szoknyát magára húzni, ha a müvelt nyugat aszszonyaim 6 m. bőségű szoknya hőmpölyög.

Ügyvédné. (zavartan motyorsz a közép-utról; holmi ellenségekről).

Bankárné (diadalmasan folytatja). És ugyan édesem budai kretonból, székely szőttesből vagy tán épen házi mosonból csináltassam az újdivatu ruhát, mint a mosogató leányaim? Hát azt gondoltam, hamar ezekkel a kézalatti megrendelésekkel, azután nyugodt lélekkel írhatom alá a fogadalmat.

Ügyvédné. (hüledzve). De hiszen nem kötelező, hogy aláírd!

Bankárné (ijedten). Isten ments! Én ne lépnék be ebbe az új, érdekes társaságba? Én?

Hiszen az nem volna sikk! Csak azt tudnám, hogy mit akarnak?

Ügyvédné. (Végleg kiábrándulva volt iskola-társából). Azt nem lehet magyarázni. Azt érezni kell! Megérezni...

Bankárné. Na, alles-eins. Aláírom. Ezekkel a gögös arisztokratákkal sem volna tanácsos ki-kezdni.

Ügyvédné. (Éles gúnyal). Persze, persze! Egy kis bárói cím és más egyebek! Isten Veled! Bocssás meg, nem várhatok tovább.

(Az értekezletre feltűnő sokan elkésvé érkeznek).

A husvétü napfényben két elbusult öreg, magyar Úr sétál.

Egyik. Azt hiszem kedves barátom, hogy a háborúról már csak mi ketten beszélünk.

Hőfert csak mi olvassuk. Mi aggódunk. Mi bizunk.

Rettenetes, hogy az emberek mily hamar felednek!

Másik. Legyünk igazságosak öregek! Talán nem is az emberek emlékezőtehetsége túlrövid, hanem a háboru hosszú. Túlhosszú...

(Szomoruan bölögnének. A templomajtó pillanában megnyílik. Széles, meleg tónusban zsolozsma hatalmas hulláma önti el a teret: „Feltámadunk!” A két magyar megáll, áhítatosan néz).

Feltámadunk!

Jén való megünneplésére. A kárpáti nap, a rendelet szerint, minden iskolában külön ünneplendő meg. Míután azonban Csáktornyan, május elsején, az iskolák együttes Zrínyi-ünnepeit rendeznek évek óta, a csáktornyai iskolák a kárpáti napot is együttesen ünneplik meg és pedig a szokásos Zrínyi-ünnepeket keretében. Az ünnepek egyöntetűsége ezt egyrészt nemcsak lehetővé teszi, de az egyszerre való ünneplés kívánatos, sőt szükséges is, hogy a közönség, mely minden iskolánál érdekelve van, a külön ünneplés következtében szét ne forgácsolódjék. A kárpáti ünnepet május 1-én d. e. 9 órakor a Zrínyi-emlékoszlop előtt tartják meg az iskolák, melyre nézve a meghívók külön küldetnek szét s a részletes műsor s egyéb tájékoztató pedig lapunk jövő számában fog megjelenni.

— **Ministeri biztosi kinevezés.** A m. kir. földmívelésügyi miniszter a belügyminiszterrel egyetértőleg dr. Sipeki Balás Béla vármegyénk főispánját Balatoni ministeri biztossá nevezte ki.

— **Gyászír.** Megkésve bár, de megilletődéssel és részvétellel vesszük a hirt, hogy Kópjár Lajos volt belicai körjegyző, hosszú és szomorú betegség után Pécselt, az ottani kórház elmeorvóosztályában 35 éves korában elhunyt. A boldogult éveken át volt Belica község jegyzője, de betegsége miatt szabadságot tartott. Az elhunytban Gaberc János vendéglős vejét siratja. Nyugodjék békében!

— **Halálozás.** Neumann Vilmos volt csáktornyai nagytőzsdés, e hó 9-én Győrött 63 éves korában elhunyt. Özveggyet s 3 gyermeket hagyott hátra.

— **Közgyűlés.** A Vöröskereszt egyet csáktornyai fiókja mult kedden közgyűlést tartott Kayser Lajos grófi titkár elnökleite alatt. Az elnök megnyitójában meleg szavakkal emlékezik meg az egyesület tagjainak támogatásáról s arról a páratlan tevékenységről, melyet a Vöröskereszt hölgytagjai a beteg katonák ápolása, megvendégelése s az üdítő állomás farszót teendőinek ellátása körül hosszú hónapokon át fáradhatatlanul, teljes odaadással kifejtettek. Egyben üdvözlő öv. Krasovetz Ignác né társelnököt, aki az alelnöki teendőket folytatólág ellátni hajlandó, ami a Vöröskereszt tagjai körében nagy örömet keltett. Végül üdvözlő Szilágyi Dezső tb. főszolgabíró s kéri a Vöröskereszt hathatós támogatására, amit a főszolgabíró készséggel megígér. A jegyzőkönyv hitelesítésére Isoó Viktor dr. s Zrínyi Károly küldetnek ki. Az 1914—15. évi számadásokról szóló jelentés továbbá az elnöki jelentés is tudomásul vételelt. Majd az ez évi költségvetésre került a sor, mely 4828 54 K bevétellel szemben ugyanennyi kiadást tüntet fel. Nagyobb kiadási tétel a hátramaradt családtagjainak gyors segélyezésére beállított 1000 K-s tétel. A vármegyei választmányba Kayser Lajos és Isoó Viktor dr. választáltak.

— **A kárpáti falvak segélyezése.** Kotor nagyközség képviselőtestülete f. hó 9-én tartott plenáris ülésén, Hajdu Lajos községi főjegyző lelkes előterjesztésére, áldozatkészégének és hazafiságának egyik legszebb tanujelét adta az által, hogy a kárpáti falvak felépítésére 1500 koronát szavazott meg egyhangulag.

— **A 18 évesek sorozása.** A 18 évesek sorozása Csáktornyan április 18-án kez-

dődött s 19 és 20-án folytatódott. A sorozásra a népfőfelő kötelesek hol ének, hol zeneszóval vonultak fel. Mindenesetre örvendetes, hogy csupa magyar bakankóval. A sorozás számbeli eredményéről nem irhatunk, de annyit elárulhatunk, hogy jó anyag állott a katonamérték alá s elegen váltak be. A csáktornyai áll. tanítóképző-intézet részéről ismét 28-an jelentkeztek népfőfelő szemlére, akik egytől egyig beváltak. A csáktornyai növendékek közül Bóna Károly, Filipán Rezső, Bezeredy Lajos, Koch Róbert, Kocsis Vilmos és Polesinszky Géza váltak be.

— **Református istentisztelet.** Kádár Lajos nagykanizsai ref. lelkész április hó 30-án, vasárnap d. u. 1/5 órakor Csáktornyan, az állami tanítóképző intézet emeleti rajztermében istentiszteletet tart, amelyre a református egyháztagok, protestáns vallású katonák és a szíves érdeklődők ez úton is tisztelettel meghívotnak.

— **Felmentés.** A IV. kieg. hadtest-parancsnokság Grau Géza csáktornyai tanítóképző-intézeti gyak. iskolai tanítól, népfőfelő szakaszvezető, a nem lényeges állományba helyezte át s így a katonai szolgálat alól felmentette.

— **Adományok.** Lewitus Leo a városi kórház alapra 10, Löbl Mór pedig a szegények közt leendő szétosztásra 100 K-t adományozott, mely adományokért a város előjárósága köszönetet mond.

— **A 18 éves népfőfelők tevovulása.** A 18 éves népfőfelők május 29-én vonulnak be. Felmentésök csak a legtrikább esetben történhetik, akkor is a kérvényt a besoroztatástól számítva 8 napon belül be kell nyújtani.

— **A háború.** A harcszintereken semmiféle változás nem állott be a mult héten. Az offenzív harcok mindenfelé ellanyhultak, csak Verdun körül folytak az erős támadások s még erősebb ellentámadások. A németek állandóan előnyomulnak s az elfoglalt pozíciókban kérelhetetlenül megvetik a lábukat és semmisítik meg az ellenők támadó franciákat. A franciák eddig csupán foglyokban 715 tisztet és 39000 legénységbeli katonát veszítettek Verdunnél. Egész veszteségük 120 ezer főre rughat. — Az olaszok legújabbán Val Sugonánál kaptak ki, ahol 11 tisztet és 600 olasz katonát fogtak el derék katonáink s 4 géppuskát zsákmányoltak. — Az angol lapok kimutatása szerint a német Zeppelinek s hidroplánok bombáinak áldozatai 1104 emberre rúgnak. — A törökök a Kaukázusban és Mezopotámiában sikerrel harcolnak; az oroszok pedig ugy Beszarábiában, mint Hindenburggal szemben vesztegetnek. Pótolni akarják azt a 150000 lönyi veszteséget, mellyel a Naroc tó körüli támadásaik jártak.

— **Állandó választmány.** A május hó 8-án megtartandó törvényhatósági rendes közgyűlésen felveendő ügyek tárgysorozatának megállapítása tárgyában a vármegyei állandó választmány május hó 1-én délelőtt 9 és fél órakor Zalaegerszegen a vármegyház termében gyűlést tart.

— **Vasúti felvételek.** A m. kir. máv. zágrábi üzletvezetősége pályázatot hirdet 14—18 éves ifjaknak vasuti növendéként való felvételére, akik 4 közép- vagy ezzel egyenrangú szakiskolát sikerrel elvégeztek. A folyamodványok — melyekhez születési, iskolai, illetőségi bizonyítvány s az apának,

vagy képviselőjének közjegyző vagy hatóság által hitelesített beleegyezése csatolandó — május 15-ig az üzletvezetőségi címére küldendők be. A vasuti alkalmazott gyermekénél elegendő ha apai beleegyezését hivatali-önkénél személyesen jelenti ki. A felvett növendékek július 1-én Zágrába tanfolyamra fognak behivatni, hol lakásról és ételmezésükről az üzletvezetőség gondoskodik — a tanfolyam elvégzése után pedig megfelelő díjazás mellett életkoruknak megfelelő vasúti szolgálatra osztotnak be.

— **Állandó mozi.** A Rákóczi-utcai állandó mozgó színházban ma és holnap két előadás. A mai műsor: *Mozgó fénykép hetiszemle az északi és déli harctérről; A milliós találmány* (amerikai detektiv dráma 4 felv.); *Nevetni tilos* (vígjáték 3 felv.). — A holnapi műsor: *Háborunk Olaszország ellen 3000 méteres magasságban* (3 felv.); *Suhancok* (bohózat 4 felv.). — Április 30-án Simon Judit szenzációs mozdíráma.

— **Az alkalmatlanok ujasorozása s a felmentettek ellenőrzése.** A hivatalos lap szerint azokat az 1866—1897 évben született népfőfelőket, kiket eddig alkalmatlannak találtak, vagy akik eddig szemlére nem jelentkeztek volna, újból sorozni fogják. Hasonlóképen szemlére jelentkeznek az 1864-ben született egyének is. Az 1878—1897-es népfőfelő kötelesek május 16 — június 24, az 1877—1866-beliak aug. 21 — szept. 12 között sorozotnak. A felmentett népfőfelők továbbá azt is tartoznak igazolni, hogy a felmentési jogcím fennáll-e még? A közszolgálatban alkalmazottak ezt igazolványukkal igazolják. — Egy másik min. rendelet szerint a kereskedelmi vállalatoknál eddig felmentett fiatalabb alkalmazottakat idősebb népfőfelőkkel cseréltetnek ki, de csakis újabb orvosi vizsgálat után.

— **Az új hadikölcsön kibocsátásának időpontja és arfolyama.** A negyedik magyar hadikölcsönre a nyilvános aláírás április 19-én megkezdődött. Az aláírási időhatár, május 23-ika, tehát teljes öt hét. Aláírási helyek lesznek ugyanazok a pénzintézetek, a melyek az első három hadikölcsönél közreműködtek. Kibocsátásra kerül hatszázalékos állami járadékkölcsön, még pedig 50, 100, 1000, 5000 és 10000 koronás címletekben. A kötvényeket 1921 november elseje előtt nem lehet felmondani. Az aláírási árfolyam háromféle: Ha az aláírt összeget egyszerre befizetik, ugy április 19-től május 5-ig történő aláírásoknál — az eddigi megállapodások szerint — 97.20 korona, május 5-ikét követő időben (május 23-ig bezárólág) 97.50 korona, ha az egész ellenértéket az aláírók nem azonnal fizetik ki, ugy az egész aláírási határidőben az aláírási árfolyam 98 korona. Azonkivül kibocsát a pénzügyminiszter 5 1/2, százalékos állami pénztárjegyeket is.

Szeretetadományokat a Frontra szállít a Hadsegélyező Hivatal!

Átvételi különítménye, IV. Váczt-utca 38. sz.

Szerkesztői üzenet.

Lukács Lajos Budapest. Tárcaját megkaptuk s természetesen besoroztuk. Szerkesztői üzenetekben azért nem üzentük semmit, mert hétről-hétre gondoltuk megjelentetni. Ünnepek után azonban föltétlenül megjelenik. Eddig régebbi anyag szorította ki a lapból. Minél előbbi viszontlátásra!

Sve pošiljke, kaj se tiče zadržaja novinah, se imaju poslati na ime urednika vu

Csáktornya

Izdateljstvo:

knjižara Strausz Sandora
kazi se predplate i obznane pošiljaju.

MEDJIMURJE

na horvatskom i magjarskom jeziku izlazeći društveni, znanstveni i povučijivi list za puk
Izlazi svaki tjeden jedanokrat i to: svaku nedelju.

Preplatna ošna je:

Na celo leto K 10—
Na pol leta 5—
Na četvert leta 2-50
Pojedini broji koštaju 20 fill.

Obznane se poleg pogodbe i fa računaju.

Odgovorni urednik:

ZRINYI KÁROLY.

Surađnici:

PATAKI VIKTOR I SRÁY FERENCZ.

Izdatelj i vlastnik

STRAUSZ SÁNDOR.

Nemški dobički pri Verdünu.

Englezi su vu Mezopotamiji 3000 mrtvih izgubili. - Talijani su pri Rivi biti bili. - Rusi nikaj nemreju dostići vu taboru. - Nemški i englezki ministri su govor držali o miru. - Četrta taborska-posudba je izpisana. Srbi nečeju dalje vojovati.

Kak stojimo na bojnem polju?

(M. J.) Svigdi, gdje se borimo mi i naši saveznici, vu prošlim tijeđu je nami saveznikom dobro išlo na bojnem polju. Svaki den napređujemo po malen, ali sigurno. Gledimo, kaj se je važnoga pripetilo vu taboru?

Pri Verdünu se zabadava braniju francuzi. Nemške čete su vre prevzele sve prve jarke i predfestunge s kojimi je jaka tvrdjava, Verdün obkoljen. Malo vrēme treba, da budu drugi predfestungi i čeli Verdün vu nemške ruke došli. O tom su i sami francuzi osvedočeni. Ov tijeđu su nemci 2600 francuzov, više štukov i mašinskih puškah odzeli od francuza.

Turčini su takaj velike bitke dobili proti englezom pri Iraku. Pri Kut-el-Amara zvanom mestu vu Mezopotamiji su turčini obkolili englezku vojsku. Njim su na pomoć došli druge englezke čete 11-ga aprila. Ali turčini su jih tak zbilji, da je na mestu bitke već, kak 3000 englezov mrtvih ostalo. Šest vur dugo je ova bitka trajala i na koncu su englezki vojniki morali svoja mesta ostaviti i nazaj se potegnuti.

Taljanom je takaj zlo išlo vu prošlim tijeđu, kak i navadno drugda takaj. Ovi su pri Riva zvanom mestu hoteli prek granice vđrti. Ov varaš pri Garda zvanaj vodi leži.

Tu su probali sreću taljani, ali jim je zlo išlo, tak, kak petput pri Isonzo zvanom mestu. Naši vojniki jim nedopustiju, da bi jeden korak odzeli od naše granice. Taljani su vnojo vojnikov izgubili pri Rivi.

Na ruskim frontu su neprijatelji opet počeli navale na naše serege. Kajti do vedašnji ruski generali nikaj nesu mogli doznignuti, car jih je vu penziju poslat. Novi generali vezda pokazati hočeju, da već znaju, kak stari. Zbog toga i ovi velike serege tiraju na naše čete, ali konec je svakoj navali to, kaj je predi bilo. Rusi budu od naših vojnikov postrđlani, ili polovljeni, ali nikakvoga uspěha nemreju dostići. Rus je svoje izvučene vojnike vre izgubil. Oni, koji se vezda vojuju, niti znanost, niti pak kuražu nemaju k tomu, da bi naše vojnike preobladati mogli. Med našimi vojniki ne samo vojnička znanost, nego i hrabrost biva,

s kojom lahko predobiju neprijatelje. Ruski vojniki neznaju, za kaj se bori. Proti tomu prvi nas svaki vojniki zna, da mora braniti svoje materdomovinu, svoje starce i svoju familiju.

Rusi su 14 ga aprila proti Črnovicu, glavnim varašu Bukovine sedem replanov poslali, da bombe hičeju na ov varas.

Gda su naši spazili ruske replane, taki su se vu zrak zdigli naši replani, da otdiraju neprijatelje. Vu zraku je dvē vure dugo trajala bitka. Sreća je našim replanom poslužila, ar su ruski replani morali pobeći. Jednoga ruskoga replana su naši pogodili. Ov je pri Bojani doli opal i uništiti se. On, koj je vodil toga replana, je mrtev. Jedna naša kuglja ga je pogodila.

Nemški državni glavni minister, tojest cancellar je ne zdavnja vu berlinskom orsačkom spravišču govor držal. Vu svojem govoru je rekel, da je Nemška pripravna mir sklopiti i to s tom pogodbom, da bude se vu Belgiumu tak kormanilo, kak Nemška hoće, Poljski orsag bude se opet vtemeljil, a taborske stroške bude rus moral plaćati. Od Srbije i Črnogore nikaj ne je govoril, kajti to na nas spada.

To se razmeti more, da su na izjavu nemškog cancellara i naši neprijatelji odgovor dali. Englezki ministerežident je takaj govor držal. On pak bez toga, da Belgiuma njihov kralj nebi nazaj dobil, neće čuti od mira.

Kak je goder, ali to je istina, da su ministri javno počeli o miru govoriti. To je važna stvar, ar se iz toga videti more, da svaki ima nakanenje mir sklopiti. Mir bi vre nastal, ali još neznaju, gdje bi se moralo tak početi, da bi se i napravil. Dugo vre nemre tabor držati, to svaki zna, ar se je navoljil svaki narod, osobito on, koj je bit bil. Nam i nemcom je svejedno. Mi smo tabora dobili. Ono, kaj smo od naših neprijateljeh odzeli, nazaj nedamo, dok nam taborske stroške nepovrneju i dok za pardon ne prosiju.

Vlada je opet na znanje dala svim domorodcom, naj se za taborske stroške podpišeju, koji peneze imaju, tojest naj daju svoje peneze orsagu na porgu. Svaki, koj prisparane peneze ima, more vu najboljšu šparkassu, vu orsačku šparkassu deli svoje

novce, koja bude mu šast percentov kamate plaćala. Kak su do vezda vre triput, tak budu i četrti put se žurili ljudi, da budu na pomoć orsagu; iz druge strane, da si peneze na najsigurneše mesto, vu orsačku kassu položiju. Svaki zna, da ako do kraja hoćemo preobladati neprijatelje i ako s čim predi mir hoćemo, moramo svi skup za taborske stroške aldovati, s tem bolje, ar to niti nije aldov. Im orsag dobre interese dava za njemu posudjene peneze. Da se državljani žuriju podpisati potrebne peneze, iz toga se vidi, da je jeden jako bogat človek prvi den 32 milijunov korun podpisal.

Vuzmeni svetki su takaj došli. Više stotin naših predplatnikov na bojnem polju svetkuju vuzmene svētkē. Tam budu čitali ove vede, ar njim i na bojno polje pošiljamo naše novine. Oni trpiju najveć za kralja, za domovinu i za doma ostalu svoju familiju. Njim želimo vu prvim redu srečne vuzmene svētkē!

Daj Bože, da budu srećoo vojuvali i s čim predi se vu zdravju nazaj povrnuli! Gosp. Bog, koj je dopustil to, da su naši neprijatelji preobladani, bude i to dopustil, da bude na friškoma mir nastal med vojujućem ljudstvom. Svēta Majka Božja patrona Magjarske i Svēti Štefan prvi kralj magjarski, koj je pred jezero letah Blaženaj Devici preporučil svoje kraljevstvo, budu se i dalje molili Gospodinu Bogu za svoj orsag i za njegove vojujuće sine, da oni i mi, koji smo doma, budemo se dočekati mogli od svih nas željujući mir.

Svim skupa srećnu Alleluju.

Vuzem vu bojnim vremenu.

»Veselite se, Zveličitel se je gori stal od mrtvih!«

Božji sin kakti človek došel je na zemlju iz neba, s nami skup je trpel i vumrl kakti človek.

Ali zapori groba su se odprli i s velikom dikom sđigel se vu nebo, da nam posvedoči, da po zemeljski muki, dojde naša nagradi i odpre se put vu nebo.

Mi svi skupa vnojo terpimo na zemlju. Više, kak drugda. Morebiti puno više, kak je narod negda trpel.

Veselim se goristanjaju, ali vu naše veselje strahovitni štuki ručiju, šumiju i hrumiju grozni granati po zraku. Velika bol, javkanje i smrt pratiju naše slavne molitve i pëvke pred tronuš gospodina Boga, gde radost, mir i svemogućnost stanuje.

Svemogućen i mudar Bog vu visini, jedenput zasegurno zateknul bude vrat onim štukom, koji i denešni sveti dan tak strahoviten ogenj hičeju, jerbo samo tak dugo kaštiga grëšnike, doklam svaki najmenjši prah, svaka travica, svako živinče i svaki človek nebude drvtal pred njegovom mudrom, pravičnom i svemogućnom močjom i jakostjom.

Ali naša misel je ograjna i nemoremo naprë znati, kaj bude odlučil. Samo tuliko znamo, da na hiljada strahovitnih borbi, prëk jezero lët nam je dober Otec bil i ako se denes knjemu obrnemu, opet moremo se nadjati, da lëpo i mirno bojučnost zadobimo nazat od njega.

Im smo mi navëk verna deca bila njegva. Domovinu tak smo radi imali i tak ju radi imamo, kak morebiti nišči na zemlji i ako su nas bez naše volje natirali vu ov kervavi boj, sderžali budemo i borili se budemo do konca ove krvoločnosti. On nebude svrhu toga nas serdito gledal, njegva milosrdna ruka neče nas kaštigati.

Po smrti dojde tëla goristanjaje.

Gledajmo! Posëjamo zrnu vu zemlju. po jednim dugim snu, prebudi se, oživi se, rezeleni se i blagoroden plod nam da. Zmržena zemlja, koja se po zimi počiva, na protulëtni vever opet se prebudi. Sunce nazat dovabi ptičice, koje s milami pesmicami prebudiju počivajuče drevje i travice, da se zelenim listjom i lëpim cvëtjom napuniju.

Nëme šumice i livadi rezeleniju se i glasne su od malih ptičicah, koje nam razglašuvaju, da narav se prebudila.

Po veliki nevolji i terplenju dojde uzkrnuče, kak nam to Jezusa Kristusa sveta pëlda pokazuje.

Veruvati moramo i veseliti se slavno-goristanjaju.

»Otec! vu Tvoje ruke preporučam svoju dušu« — rekel je nebeskoga Oca sin na križnom drëvi.

Tak je veruval Kristuš svojega nebeskoga Oca i na tretji dan gori se je stal od mrtvih.

Med najveksami mukami i med živani niti na jedno sekundu në se je spozabil svrhu svojega nebeskoga Oca i na tretji dan svelikom dikum gori se je stal iz groba. Jerbo samo za onoga se spozabi Bog, koj se iz Boga spozabi.

Ako smo verna deca naše svete vere i ako nas naša sveta vera podpira, nemoremo prepasti nigdar.

Jezuša prvi vučeniki prosti poljodelavci i ribari su bili. Ovi su se zaufali vunjega i nigdar në su se vkanili.

Mi denešnji poljodelavci takodjer smo posluhni vučeniki Boga, kak su negda ribari i čedni poljodelavci bili. Barem strahoviten viher nas muči i barem denes još lajaju svakojački štuki, mi smo zato zaufani vu našega svemogućnoga Boga, da nas niti vezda nebude ostavil, kak nas je kroz jezero lët vnogiput në.

Kratku molitvu pošlemo prama višnjemu i dan i noč marljivo budemo delali za našu domovinu, za sami, sebe i za bolšu dojučnost. Delo i to marljivo delo najbolja hvali i diči gospodina Boga i denes, na denešni dan, kad je Jezus od mrtvih gori stal, zagovorimo se, da bez počinka delali budemo i nebudemo dopustili, da sused iliti naš bližnji bez pomoči prazne zemlje ima, neg primemo pljuga, motiku, kosu i odmah mu idemo napomoč kad je vu veliki sili i sam nemore poljske posle obaviti. Jeden, drugo- mu budemo pomagali na hasen domovine i na diku Boga.

Na vuzmene svetke još se glasiju grozni štuki, ali zato vu ovi veliki buri, moramo čuti na križ rezpetoga Jezusa rëč: »Moj Otec!«

Svemogućen Bog, svemogućen naš Otec,

mi pojednim i svi skupa obrnemo se k tebi i prosimo te na ov sveti dan, donesi nam skim predi božji mir.

Alleluja svetek vuzmeni.

Hvalen budi Jezus Krisztus! Alleluja! Krisztus se je gori stal. Smrtno silo obladal, peklenaška vrata nam zatrl. Minula nam je korizme vreme, Krisztus je pretrpil muke. Svoje težke i zmeške. Preobladal je smrt i pekla.

Nam na znamenje našim dušam zveličenje. Drugi vuzem nam je došel. Alleluja nam donesel. Ki smo doma ostajući, svega srca tugujući, dojdu nam na pamel naši mili vojniki, koji živiju i mutijuse po širokim svetu, kak čmelice po cvetu. Radi bi oni s nami doma svetoga vuzma imeli, ali tužna Srbija nemili. To je v očinila i nje s doma odpravila.

Radi bi se veselili, dečica sebi prigrnuli, ali nemoreju svoje mile videti, niti s njimi spominati. Spomeneju se oni po bregih i jarki stanujući. Došel je opet vuzem. Krisztus se je gori stal. Daj Bože, da bu ovu žalost od nas zel. Kaj se ovo izmirilo, naše duše zveličilo. Molimo se za nje i mi doma ostajući. Da se naša žalost bi obrnula na radost, kak se je Majke Marije. Da je Krisztus od mrtvi gori stal, peklenaška vrata obladal, dojdu nam na pamet oni naši mili pokojniki, koji su nam zginuli, naglo nam preminuli.

Sniknoli su zmed nas za naveke. Zaprli su svoje oči poleg neprijateljske ruke. Ostavili su si doma svoje pare, svoju drobnu decu, svoje mile stareše, se znance i prijatelje svoje. Pokriva nje črna mati zemlica, do suda božjega, kak i denes-zutra nas bude. Zakopana je vnoaga-vnoga lepa mladost. Je povehla, kakti travica zelena. Denes se pokosila, zutra se posušila. Denes je zdrav, sveta žival, zutra ga vre zemla skriva. Daj jim Božek pokoj vekivečni, Svetlost večna naj njim sveti, da se veseliju, raja vuzivaju. Sve verne preminuče duše vezdaj mi dojdu

Sveti Juraj i kitje zeleno.

(Pripovest.)

Sveti Juraj je plemenitoga roda bil od bogatih roditeljev jedini sin. Bil je vu veri kršćanskoj odhranjeni. Još vu mladosti zgubil je oca i majku, a svojega imetka rezdelil je med siromake, on pak je odišel vu carske dvore. Klecijan cesar ga je rado primil vu svoje dvore i tak je Juraj postal vojniki. Poljeg svojega dobrog oponašanja i poljeg svoje znanosti, rado ga imel cesar i bil je postavljeni za carskog pismonoše. Kam bilo je potrebno, tam je Juraj na svojem konju odjahal.

Vu tom mestu blizo varaša bila je pečina i jarača, vu kojem bil je pozoj, koj se oglašuval, ako mu nedaju svaki den jedno marše za obrok, bude jim varaša zrušil. Več je siromakom marha sfalila. Onda su ljudi došli k cesaru, da naj nekak drugač naravna, ar nemreju već marhu zmagati.

Cesar je rekel i napravil tak, da se moraju ljudi brojiti i svaki tretji človek mora iti pozoju na obrok. Cesar je zapovedal svojim podložnikom, da moraju njegovu zapovëd izvršavati i koga odrediju, mora iti na odrečeno mesto pozoju za hranu.

Službeniki carski su se jako branili

proti ovoj naredbi i rekli su, da nebude dobro ljudi tak izkončati. Ali cesar je rekel, kak sam zapovedal, onak mora biti, moju zapovëd morate vršiti. Juraj je od toga nikaj ne znal, ar je ne bil doma, da se je ovo izreklo.

Onda, gda su službeniki od cesara zapovëd dobili, jakost je bila njim vu rukah, su rekli ovak:

»Cesar! ti si jeden, carica dva, a tvoja kćerka tri. Ona mora iti zutra pozoju za obrok.« Cesar je jako zalosten postal, ar je ta njegva jedina kćerka bila. Vezda ju mora zgubiti. Ne si je mogel pomoči. Cesar ne je znal, da je njegva kćerka takaj bila potajno kršćena i bilo joj je ime Katarena.

Gda je Katarena dobila zapovëd, da mora drugi den ili pozoju za obrok, jako se zalostila i dozivala je na pomoč dragoga Jezusa. Obecala je dragomu Jezusu, da bude njegva zaručnica. Kakve god muke rajši pretrpi za vëru Jezusevo, samo da ju naj Jezus odslobodi od pozoja.

Drugi den rano odišla je Katarena na svoje odredjeno mesto čekat pozoja i svoju smrt. Pokleknuła je i onak se dragomu Jezusu molila. Na to dojahal je Juraj od svojega puta i pazil je tam cesarsku kćerku. Dojaše k njoj i veli:

»Za Boga dragoga! kaj ovdí delaš? Neznaš, da je ovo pogibeljno mesto i ovdí moreš vumrëti. Ako vun zide pozoj, on te živu poguta.«

Ona je od plača i od žalosti dugo ne mogla rëč reći. Videl je Juraj, da ona moli dragomu Jezusu, ju je pital, da li je ona kršćanka? — Odgovorila je Katarena, da je i sebe preporučila dragomu Jezusu, da ju naj oslobodi. Onda je Katarena pripovedala Juraju sve, kak se je dogodilo i kak je car zapoved dal i kak je vezda ona prva odredjena pozoju za hranu.

Juraj opet pita, da je istinu ona kršćena? Ona je rekla, da je i tak tajno, da car nezna to i ime joj je Katarena. Povedala je na dalje, da je ona obecala sebe dragomu Jezusu, da ju naj oslobodi od pozoja, ar za veru Jezusevu hoče rajši kakve god muke pretrpeti i vumrëti, samo da bi od pozoja bila oslobodjena.

Juraj je rekel Katareni, naj stane od ovoga mesta vkraj i nazval ime Jezusevo. Stal je s konjom blizo pozoja. Pozoj se rezzijal, da bi ga pogutal, ali ga je Juraj s zulicom prebol i vlekel ga je po varašu vu dvor cesarov. Cesar i svi ljudi su se prest- rašili od te grde mrcine.

Cesar je obecal Juraju, kaj god hoče,

na pamet, da si mili zarobljeniki moćite se i u tudjini za našu milu Domovinu. Kak se je Majka Marija motila, da je morala pobeći vu tudju nepoznatu zemlju Sinekom svojim. Velika vam je žalost, da se zmislite za svoje domaće, za malu decu.

Ali molite se, da vas reši ovoga suzanstva, i mislite se, dragi moji, da je Krisztus muke trpel, za nas, i na križnom drevu vumrl za nas. I vi dobre ženeke imate o ljubavi svoje pare molite se denes za nje, da skim predi se rešiju muke, ove teške svoje. Hvalen budi Jezus Krisztus. Sem skup. Amen.

Vincetics Ágota.
Felsővidafalva.

Bojna posudba.

Vu ovim svētnim boju četiriput nas prosi domovina za one peneze, koji su na svaki način potrebni, ako od naše strani slavno hoćemo boja zaključiti. Orsag k tomu dosta penez nuca. Tripud nas je probal orsag, ali smo mogućni tuliko penez prebavili, kuliko ov svētni boj potrebuje. Tripud smo skazali, da smo prerazmili ovu rēc i tripud smo već tuliko penez skup nanosili, da smo slavno mogli boja dale tirati. Denes kad smo već boja zadobili, stēm veksim veseljom moramo opet ovu prošnju posluhnuti, jerbo sad već kad je boj zadobljeni, nesmemo se doli dati, neg sterplivnostjom moramo čekati onu vuru, kad jedanput itak mir bude nastal i puske prestaneju praskati. Ali ako to hoćemo postiči i ako se toga hoćemo v čekati, opet moramo orsagu napomoć biti, jerbo k tomu opet peneze je treba. Moramo opet peneze skup nanositi, da orsag stalen mir bude nam mogel napraviti.

Naši hrabri vitēzi, koji iz bojnoga polja na nekoji dan dimo dojdeju, veselo nam povēdaju, da dovezda na svakim frontu smo jakši bili, na svakim frontu smo tabora zadobili. Belgiju, Srbiju i Montenegro smo do kraja zadobili i ponizili. Veliki fa-

lat zemlje smo od rusa prevzeli, nemci gliboku su nuter vu Francuzkim. Kaj hoćemo još od naših vitēzov više zahtēvati? To nam naj naši neprijatelji pokazeju, koji su tak silno i nemilostivno nanas vdrlu. Šteli su nas pojesti, šteli su nas sfondati, ali naša hrabra krv nas je od toga obranila. Naši junaki svršili su svoju dužnost na bojnom polju, zadobili su najveće i najkervaveše bitke. Neprijatelji počeli su prevideti, da nas s oružjem nemoreju preladatai. Jedno peklenjsko misel imaju samo, da nas s gladom budeju strapili. Počeli su takvoga boja tirati prama nam k šteromu nēje treba oružje. Tak misliju, ako skim duže budo mogli boja zavlećti, onda mi vpešali budemo, anda mi nebudemo dosta stroška, štukov i municije imeli, tojest nebudemo dosta penez imali. Sad opet pokazati jim moramo, da nē samo hrabre vitēze imamo, neg i peneze.

To mi moramo pokazati neprijatelju, koji smo doma i još smo na bojnom polju nikaj nē terpeli. Budemo mi neprijateljom iz glave vun stukli to misel, da nas je moći spositi. Budemo dali opet skup tuliko penez, da naši mili na bojnom polju nebudu gladuvali, da naši otci i sini dosta puških, štukov i municije budo imeli. Naš saveznik veliki Nemški orsag opet nam je lēpo pēldu skazal. Tam minuće tijeodne sad već četritipud jedenaest milijardov su skup penez nanosili. Lēpi uspjeh je to i to smu nē zato naprē donesli, da bi morebiti nas vućiti bilo treba, kak je treba domovinu ljubiti. Pokazežemo i mi neprijatelju, da dosta oružja i municije imamo, pokazali budemo, da nas ako svega dosta imamo, onda nas niti s gladom nebudu mogli atrapiti.

Magjarski narod i pre četrti bojni posudbi bude skazal, kakvo moć ima. Denes takodjer odprle se budo ladice, jerbo stēm najpredi sami sebi budemo napomoć i poleg toga još i onu dužnost sveršimo, koju smo dužni naši ljubezni domovini i našim ljubeznim vojnikom. Mi pak zato dugom trajući mir budemo dobili. Mi moramo

ovoga boja zadobiti. Zabadau pak nam nikaj neda neprijatelj. Krv i peneze moramo aldovati, ako hoćemo, da nam lēpoga orsaga nebudu neprijatelji vunietili. Svaki tuliko bude alduval, kuliko bude premoguti. Im ako si to malo premislimo, to nēje nikakov aldov, neg je jeden dober promet. Niti jedna sparkassa ili bank neda tak veliki interes, kak orsag. Zakaj bi onda doma vu ladici peneze čuvali, ako je na dober interes moremo dati i k tomu tak sebi, kak i orsagu smo napomoć. Jesu još takvi, koji to nemoreju prerazmeti i neverujeju, da bi jim penezi vu segurščini bili. Takvi naj one popitaju, koji već imaju orsacke akcije i koji vuredu dobiju svoj lēpi interes.

Braniti se moramo, to pak je samo tak moći, ako svi skup budemo držali, i alduvali na on oltar, koj se tak zove: Domovina.

Dojduću nedelju rezolnaćili budemo, kak je moći na kakov interes budemo dali peneze orsagu naposud.

Na taljanskom frontu.

I.

*Tu smo mi na strazi,
Nikad se nekazi!
Nesretna polenta,
Čekaš testamenta.
Mi se nebojimo,
Mi vas navučimo,
Još kozjih molitvic,
Kšeft! nožev i britvic.
Ke ste je brusili,
Kšeft pri nas delali,
Sad konec je spasa,
Zatvorena steza.
Pri nas ste delali.
Mi smo vas gladili,
Polentarsko seme,
Bilo vas prez mere.
Po njem! — brez pardona,
Ne škoda taljana!
Izdajstvo čutimo,
Naprejl ne mirujmo,
Nit sad, nit buduće,
Nebu ti moguće
Vu lēpu Tolminu,*

da bude mu dal, i to velike časti, carstvo i svoju kćerku za ženu.

»Zaprosi me, kaj god hoćeš, — rekel je cesar, — sve ti dam, samo to te prosim sinko, ostavi ti svoju veru!»

Juraj je na cesareve rēci sledeće odgovoril :

»Sve tvoje obećavanje, sve tvoje blago i tvoju kćerku ostavljam, samo veru Jezusevu nećem nigdar ostaviti. Hoćem rajsi vumreći. Ti si mi obećal tvoju kćerku za ženu. To nemre biti, ar ona vre ima zaručnika.»

Začudil se je car i pital Juraja, gdo je njejni zaručnik? da on za to nikaj nezna. Juraj je odgovoril :

»Tvoja kćerka, Katalena štuje jedinoga Boga, koga i ja. Njejni zaručnik je sam Jezus Krisztus!»

Na to se je cesar jako rezrdil i mislil je, da bu on to sve preobrnu. Počel je opet Juraju velike časti obećuvati. Rekel je Juraju :

»Čeli varoš jesi oslobodil i moju kćerku od smrti. Ipak me nekaj zaprosi. Sve ti budem izvršil!»

Juraj je zaprosil cara, da naj na jedanput pošle svoje zapovednike po celim varašu, koji naj naglašuju po vulicah, da

koj je kršćenik i koj veruje pravoga Boga, Jezusa Kristusa, naj si dene svaki kitu zelenu na svoj oblok. Njeja pak naj da voziti vu svojoj kočiji, da vidi, je li ima vu varašu kršćenikov?

Cesar je privoljil, dal je preglasiti po celim varašu i Juraja dal voziti vu svojoj kočiji.

Gda su ljudi to počuli, onda su ne samo vu obloke, sve lese i proćca, nego i pute obkinćili zelenim kitjem i cvētjem. Ovo je i den denes spomenek, zakaj se na jurjevski večer nemeće zeleno kitje.

Gda je bilo ovo sve izvršeno, onda je car Klicejan dal najpredi Juraja pred se zvati. Opet mu je obećuval velike časti, da naj ostavi svoju veru. Ali Juraj ne je hotel niti čuti od toga. Na to ga je cesar plašil, da bu ga dal mućiti. To je bilo sve zabadau. Juraj je ostal stalen vu svojoj veri.

Car je videl, da nehasni nikaj plašiti, dal je Juraja vu temnicu zaprēti. Niti s tem nikaj ne je prestrašil Juraja. Onda ga dal haharom vu ruke. Oni su ga mućili, kak su ga najbolje mogli i znali. Niti to ne je Juraja od vere zpuntilo. Ostal je vu veri jednaki. Gda je car videl, da nikaj nehasni Juraja mućiti, rezrdil se je i dal mu je odsēć glavu.

Za tem dal je svoju kćer k sebi pozvati, i pital ju je, gdo je njejni zaručnik i gdo joj je dal ime Katarena? Ona je rekla, da su ju Kristusevi namestniki krstili i Katarena ime dali. Srditi otec Klicejan se je zagrozil, da bude ju dal jako mućiti, ako neostavi Kristusevu veru.

Ona se nikaj ne je preplašila, ostala je stalna vu veri. Gda je car videl, da nehasni nikaj iz dobra, dal je i nju svakojačkimi mukami mućiti. Niti to ne je Katarinu preplašilo.

Srditi otec dal je svojoj kćerki odsēći glavu. Za to vidimo i den denes na kipu malanoga Juraja, a pred njim devojku, kak ruke ztklopljene drži i Bogu se moli. To je ona devojka bita a denes se zove Sveta Katarena.

Ovo je bilo pripećenje i življenje Juraja.

I vu vezdašnjem vremenu su se podigli proti nam četiri pozoji. Tak draga bratja, pomolimo se mi svi skup Svetomu Juraju, da se on moli gospodinu Bogu za našu bratju, koji vojuju proti pozojom, da nas Bog obćuva i Sveti Juraj naj jim na pomoć bude, da budu mogli srećno preobladatai i živi se na, svoj dom povrnuti.

Tűskeszentgyörgy.

Sztanics Antal.

*V kranjsku domovinu,
To mi znamo dobro,
Zakaj se teremo,
Da zemlju slobodnu,
Obranimo rodnu,
Za naše domove,
Za naše sinove,
Za naše predrage
Zdržimo mi zmage.
A vi naši mili,
Ke smo oblubili,
To isto držite,
Z nas se nezabite.*

II.

*A sad niste sami,
Mi v duhu smo s vami,
Za vas se borimo,
Za vas sve terpimo,
Mi čujemo verno,
Kak vi spite mirno,
Negda si zdehnite,
Z nas se nezabite,
Kad delo zveršimo,
Dimo okrenemo,
Majke pogledamo,
Ljube poljubimo,
Decu podvučimo,
K Bogu je vučimo,
Da budeju takvi,
Kak smo mi junaki,
Ženice i mame,
Ke ste za ve same,
Nejte se bojati,
Nit za nas plakati.
Mi smo vam vojaki,
Kak tigriši, lavi,
Mi se nebojimo,
Kud goder hodimo.
Bili smo v Srbiji,
I vu Crnoj-gori.
Nje smo zadobili,
Oružje njim zeli,
Jedni su pobešli,
Drugi se predali,
Bumo povedali
Kak smo se kresali,
Nesretnoga vlahu,
Ki nam ni dal straha,
S Bogom anda dragi,
Medjimurci blagi,
Dok se bumo vidli,
I rečke trošili,
S Bogom otec, majka,
Bratec i sestrička,
S Bogom moja mila,
Dok me budeš vidla.*

III.

*Ovu pšem bi pševali,
Kad bi vižu dobro znali,
Dojde Ignac z Hemuševac,
Pak i Kalsán Priločanec,
Oni budu to pševali,
Po malem i vas vučili,
Još su vezda vu Tolminu,
Tam braniju domovinu,
Oni budu dosta znali,
Ako budu živi stali,
Hvala vama, ki čitate,
Za nas itak nezabite,
Pazite na naše mile,
Koje su nam verne bile,
Vezda s Bogom do vidjenja,
Dok se zpuni Božja želja.
Vi vu lepim Medjimurju,
Mi pak vu tužnom Tolminu.*

Na bojnóm polju. **Kalsán Ferenc**
kanonir iz Perlaka.

KAJ JE NOVOGA ?

— Srečne vuzmene svétke želimo svim našim poštuvanim čitateljem, suradnikom, predplatnikom i prijateljem, a osobito na bojnóm polju vojuiučim našim hrabrim junakom! Daj Bože, da bude doma pri svakoj hiži božji blagoslov, a vu taboru sreća, napredek i veliki dobički nad našim neprijateljem!

— Nova bojna posudba. Pobjedu ne samo jurisati, nego i kupiti treba. Bezplatno nikaj ne da neprijatelj. Krv i peneze treba alduvati za bojne uspehe. Tkolko svoje da na bojni krvavi oltar, iz kojemu ognju se bude na zadnje mir vanril: jakši i mlajši muži svoje jakosti i mortig svoje život; a domaostajući pak svoje peneze daju. Iz ove junacke krvstibre bude naša draga magjarska domovina samo se ojakšila. Oni pak, koji peneze daju na posud tja taborske stroške, 5½, ali pak 6 procent kamate dobivaju. Vidi se iz toga, da je to ne žrtva prama onim, koji na bojnóm polju svoj život aldujeju za domovinu i za nas, nego dobra trgovina. Magjarski korman zato na dvé forme prime od naroda posudbu na dobrobit državi. Najmre vanodpusti 6 procentni državni prihodosud (járadekkölcsön), koj je oslobođen od štibra, i kojega pred 1921 godine niti nemre gori povedati i koj već od majuša meseca dava kamate. Ova posudba od 50 korun—do 10 jezer korun se rezširjava i za 100 korun imena čena samo 97 korun 20 filléra treba platiti. K tomu i najsiromašneši clovek kcoj more dojt, koj u šparkassi za svoje pošparane peneze mnogo menjšega haska dobi. Druga forma iz 5½ procentni, od štibra oslobođen, državna blagajnaznamera (pénztárjegy) stoji. Ove od 2 jezer—do 50 jezer korun rezširjave davaju vun. Ovu posudbu državna blaga 1926. godinu juniuš mesec prvoga u čelim imena čenu nazad plati. Ovdí za svaki 100 korun 91 korun 90 filléra treba platiti. Dobri trgovini nigdar ne treba reklam. Nova bojna posudba ne čeka to, da bi ju dičili. Mi verujemo i nadamo se, da tak mali, kak i veliki clovek zuril se bude s bilježenjem. Ne samo bojni zanimivost, nego i narodska poštenja zahtéva to, da nesmemo odzaja ostati. Moramo si premisliti to, da je vezdašnji položaj boljši i lepši, kak je on bil, kada smu prveše posudbe bilježili. Hvala gospodinu Bogu, naša lépa i mila domovina osobito u koristnim položaju stoji med sve onim državam, koji u boju stojiju. Na našim teritorijumu, već dugše vremena, ne ga neprijatelja. Naši domoljubni i hrabri sini gliboko stojiju u tudjim orsagah. Ne samo naša mila zemlja rodi nam, i kak se ljetos kaže, hvala dragomu Bogu, više bude raslo kak lani, nego i one provincije, koje smo odsjestili, su nam na pomoć, da naše vojnike hranimo. Magjarski orsag tak u gospodarstvom kak i u soldackom poslu izvrstno stoji. Vu boju osobito nam je sreća, da smo agrar, tojest poljodelska država. To nas osjegurava, da nebudemo glada trpeli. I to nam osjegurava i naše dohodke. Dragi Medjimurci! Radi bi Van: u ovih nešterih par rečih Vašu ljubav izprositi za Vašu dragu domovinu i za Vaše drge sine, koji sada u tudji zemlji svetkujeju vuzmene svetke. Ali mi tak mislimo, da ne treba nam više raztolnačiti to, kaj potreba sada od nas Domovina. Bilo je negda takvo vréme, kada su medjimurci s telóm i dušóm za svoju domovinu sve alduvali, krv i penez na oltar davali. Budimo i na dalje verni sini, domoljubni duši — i pokažimo vezda, da s našemi pošparani penezemi idemo na pomoć oni dragi materi, magjarski Domovini, koja nas više, kak jезero lét hrani i čuva. Nek bude medjimurski puk, kak negda, i sada u ovim žrtvim odanostjom magjarskoga naroda gizdavost. Bilježimo anda na bojnú posudbu. Bilježiti se more u Csáktornya občini u Šparkassah.

— Vu pažnju našim poštuvanim čitateljem. Vu denešnjim broju naših novin izlazi jedna pripovést, pod naslovom »Sveti Juraj i kitje zeleno«, koju nam je jeden naš čitatelj medjimurac poslal. I drugi, vnogi medjimurci znaju takve i druge féle pripovésti, koje osobito vu zimskih i deždovitih vremenih pripovédaju, gda se familija pri pečnjaku, ili kre stola skup zide. Te lépe pripovésti bi i drugi radi čuli po čelim Medjimurju. Kajti to nemre biti, da bi jedno selo drugomu pripovédalo, prosimo naše poštuwane čitatelje, naj zpiseju, kak znaju svoje pripovédke, pak naj jih nam pošleju. Mi budemo je ako bu potrebno, popravili i vu našim novinam štampati dali. Iz naše novine budu jih po čelim Medjimurju citati mogli svi naši predplatniki. Svi oni, koji su nam do vezda svoje pšeme poslali, budu to lahko učinili. To bu leži išlo, kak popévke pisati. Zato i pšeme z drage volje primemo, ali trebamo i pripovésti i menjše pripovédke, kojim rado mesto dajemo vu »Medjimurju.« Prosimo, naj se pod pripovédke podpiseju, koji nam one pošleju, da bumo znali, od koga i iz koje okolice su nam poslana. Vu tem ufanju, da naša prošnia od strani naših čitateljev rado bude se izvršila, svim skupa pošljemo naš donorodni i lépi pozdrav! (M. J.)

— Vure budu se premenile i-ga majuša. Tak se čuje, da budu se vure pri nas, vu Austriji, vu Nemškoj i vu drugih orsagov premenile. Tojest, svaki bu moral 30-ga aprila vu noći ob 11. vuri kazalo vure s jednom vurom naprej porinuli. S tem bude se to dostiglo, da bu svaki predi spat išel, pak bude se ranej stal. Izračunali su izvučeni ljudi, da ova premenjba vure vnogo i vnogo milijunah korun hasna bude ljudstvu doprinesla osobito pri svéti, petroleumu i pri drugim posvetu, ar bu svaki pri sunčenóm svetliju večerjat mogel, pak nebude spal v jutro, gda je vre svetlo. Na selu stanujući ljudi su i do vezda ranej spat išli i ranej se stali, tak pri njim nebu se vidla jako ova premenjba. Ali vu varšu je drugač. Tam ljudi potlam idu spat, pak kesno se staneju. Vezda budu i ovi prisiljeni, da budu se predi na počinek zurili, ar budu se s jednom vurom ranej morali stanuti.

TABORSKA POSTA. Jako su nam falile takve škatulje vu kojih 350 grammov močl poslati po taborski pošti. Sad već neje treba splate šivat, jerbo takve škatulje, službenim napisom gotove se moreju dobiti pri Fischel Fülöp (Strausz Sándor) knjižkaru u Csáktornya.

Člěna škatulji je 20 fillérov.

Protuljetna pšem.

*Po vulici se ja šećem,
Na sivi zrak oči mećem.
Ovak si ja premišljavam.
Ovu pšem ja spisavam.*

*Zimsko vréme vre odhaja,
Lépo proljetje dohaja.
Lépo prolétje dohaja,
Lépo cvétje vun stírava.*

*Cvelo bude lépo cvétje,
Brate budu djevojčice.*

*Nebude njim vola brati,
Nada méle komu dati.*

*Nega onoga doma,
Koga je jako ljubila.
Tak je odisel po svetu,
Kak male čmele po cvetu.*

*Moral je on z doma diti,
Kraljev zapoved zvršiti.
Ferenc József suze briše,
Za svoj narod zmišljava se.*

*Vnogo siromaško telo,
Koje lani doma bilo,
Vežda je na bojnno polju,
Gde se vojniki koleju.*

*Svaku vuru smrt ga čeka,
Ar pardona tamo nega.
Jenput mu luglja doleti,
Taki se sirmak dol zruši.*

*Vu vrtiču zelen borek,
Na njeg doletel golubeč,
Glasa je dimo donesel,
Da sin nebu dimo došel.*

*Sam su ga vu jamu deli,
I s črnomo zemljom zakrili,
Nit bu glasa, nit bu lista,
Da su mu povehla lica.*

*Nebu mu cvét draga dala,
Ar ga je zemlja pokrila,
Oči njegve su zaprte,
Nebu videl Medjimurje.*

*Ki bute to pésem šteli,
Molte za nje, ki su vmrli,
Naj va miru počivaju,
I v nebu se veseliju.*

Felsőpusztafa.

Novák András.

Urednikova pošta.

Dobili smo od naših čitateljah opet vno go pisme i druge članke za novine. Od nam poslanih pismah budemo se vu sledećem spomenuli, i to od onih, koje smo do vezda prečitali. Dužni smo i vno gim drugim s odgovorom. Budemo i njim poslužili, ali to samo onda moremo činiti, gda red na njihove štive dojde.

1. Sveti Juraj i kitje zeleno. (T. Szt. György, Szt. A.) Vašu lépu pripovest od Svétoga Juraja i od Svétie Katarine smo vu denešnji broj naših novin deli i to zbog toga, ar je ov tjeđen Jurjevo. Na vaše obećanje računamo i čekamo, da budete nam poslali i druge pripovesti i pripovédke, koje puk med sobom pripovédaju.

Na to prosimo i druge naše čitatelje, naj nam pošleju svetske, šalne i druge pripovesti i pripovédke, kratke i duge, koje su čuli i pripovédali, da budu ljudi i vu drugih stranim Medjimurja znali od te pripovédke i čitati jih mogli.

2. Majka i vojujući sinek i druge dvé pisme. (Dráva-Egyház, R. M. i R. R.) Prva pisma bude izlazila,

druge nebudu, ar su slabe. Iz vaših pismah se videti more, da bi znali i boljše napisati, ako bi bolje pazili.

3. Od starih regrutov i obšitarov. (Pilsen G. J.) Dobra je. Bude izlazila.

4. Na bojnno polju. (Vu taboru, F. E.) S popravkami izlazila bude.

5. Na ruskoj fronti. (Vu taboru, F. E.) I ova bude s popravkami izlazila.

6. Pésma taborska. (Nyirvölgy, H. V.) Dobra je, ali takve misli su vre izlazile. Nekaj noveše nam pošlite, one denemo vu novine, ako budu tak složene, kak je ova pésma složena bila.

7. Muži vu ratu, a žene doma vojuju. (S. I.) Šaljiva vaša popévka neb...de izlazila. Dobro je složena, ali nije lépa. Medjimurske žene nisu takve, kak ste jih vi opisali. Nekaj lepšega nam pošlite.

8. Pésma taborska. (Oskolahegy, M. P.) Domoljbnih mislih je dosta vu psmi, ali se neda popraviti, ar ne paše k nikakvoj viži.

9. Pésma. (Ležnik vu Moravskoj, L. G.) Budemo ju popravili, ar se vu njoj nove miseli nahadaju.

10. Pésma od mladih junakov. (G. V.) Neda se popraviti.

11. Spričavanje. (Felső-Domboru). Neda se popraviti.

12. Pésma iz tabora i Pésma taborska. (Nyirvölgy). Obedvė budemo štampati dali, ali tretja »Pésma od mladih junakov« je prešla.

13. Tri horvatske pisme i jedna magjarska vu Pilsenu napisane. Lépe domoljubive pisme su sve četiri, ali jeden red je dugši, drugi krajši, nikak se ne slažeju. Popraviti niti jednu psmu nemremo. Zakaj ne pazite, da bi svaki red jednaki bil? Ako bi vaše pisme k kojoj vam poznatoj viži složili, onda bi dobre bile.

14. Pésma. (Törökudvar). Niti ovu psmu nemremo popraviti i vu novine deli, ar se redi ne slažeju.

15. Pésma od mladih regrutov. (H. Gy.) — Pésom tugujuća. (D. D. R. M.) — Pésma tugujuća. (K. M.) Nedaju se popraviti.

Iz drugih nam poslanih popévkah budemo drugda naše mněnje na znanje dali,

Svim skupa lépi pozdrav!

(M. J.)

GABONA ÁRAK / CIENA ŽITKA

MÉTERMÁZSA	I METERCENT	K
Buza	Pšenica	32 —
Rozs	Grh	25 —
Arpa	Ječmen	24 —
Zab	Zob	24 —
Kukorica uj	Kuruza suha	28 —
Fehér bab uj	Grah beli	40 —
Sárga bab	Grah žuti	40 —
Vegyes bab	Grah zmešen	40 —
Kendermag	Konopljeno seme	50 —
Lenmag	Len	50 —
Tökmag	Koščice	100 —
Bükköny	Grahorka	30 —

Toroköblőnek használva a fájdalomcsillapító, oldó hatású Feller-féle

„ELSA-FLUID“
megkönnyebbiti a lélekzést.

12 üveg bérmentve 6 korona Feller V. Jenő gyógyszerész-nél, Stubica, Centrale 124. sz. (Zágrábmege). — Több mint 100.000 köszönőlevél. =

Legujabb háborus térképek!

Bródy-féle EGYPTOM és a NILUS KÖRNYÉKI ORSZÁGOK HÁBORUS TÉRKÉPE. KISÁZSIA és a BAGDADI VASUT HÁBORUS TÉRKÉPE. Ára 1-50 kor.

Bródy-féle SZALONIKI és KÖRNYÉKÉNEK HÁBORUS TÉRKÉPE. Ára 1- kor.

Kapható: Fischel Fülöp (Strausz Sándor) könyvkereskedésében - Csáktornyan

Iparos és kereskedő előfizetőink cégét e rovatan díjmentesen közöljük

Iparos és kereskedő előfizetőink névjegyzéke

Iparos és kereskedő előfizetőink cégét e rovatan díjmentesen közöljük

Börkereskedő:

Mayer Testvérek Csáktornya

Borbély és fodrász:

Nádasdi Nándor Csáktornya

Mik Szilárd Csáktornya

Mézeskalácsos és v'asz-gyertyaöntő:

Tihanyi Mihály Damása

Butorraktár:

Horák Ödön (butor- és koporsóraktár) Csáktornya

Cipész:

Kelemen Sándor, férfi és női cipész Csáktornya, városház épület

Divatáruház:

Liszt és Brodnyák Stridóvár

Fényképész:

Ij. Kovács István Csáktornya

Férfi szabó:

Iváncsics Ignác Csáktornya

Bedics Ferenc Csáktornya

Fűszerkereskedés:

Mayercsák Béla (közén, faszén, magvak és a »Műtrágyát Értékesítő-Szövetkezet« raktára Csáktornya

Gráner Testvérek Csáktornya

Mráz J. Csáktornya

Deutsch Salamon Csáktornya

Hirschsohn Henrik Csáktornya

Deutsch Rezső Kiszabadka

Toplák György Drávaszilós

Kávéház:

Prückler K. Zrinyi kávéháza Csáktornya

Földes Mór Royal kávéháza Csáktornya

Deutsch Jenő Csáktornya

Kötélgyártó:

Dornik Rezső Csáktornya

Kőfaragó és sirkőkészítő:

Tersztenyák Bódog Csáktornya

Mészáros:

Antonovics József Csáktornya

Órás- és ékszerész:

Pollák Bernát Varaždin

Pék:

Petrica Viktor Csáktornya

Petrica Ágoston Csáktornya

Szállító és deszkakereskedő:

Löbl Mór és Fia Csáktornya

Uri- és nőidivat, játék- és díszműárú:

Kelemen Béla Csáktornya

Vaskereskedés:

Bernyák Károly utóda Csáktornya

Binder Károly Csáktornya

Prostenik Gusztáv Csáktornya

Vendéglők:

Prückler Károly Csáktornya

Pecarnik Ottó Csáktornya

Hencsey Gábor Csáktornya

Antonovics József Csáktornya

Budai József Csáktornya

Horváth Mihály (Fehér galamb) Csáktornya

Deutsch Jenő Csáktornya

Kelemen Imre Csáktornya

Prusácz Alajos Csáktornya

Deutsch Zsigmond Csáktornya

Schlesinger Mór Csáktornya

Bagola István vendéglője Csáktornya

»A vasúthoz« Csáktornya

Singer Salamon Kiszabadka

Sójtory János Drávanagyfalu

Novák József Drávanagyfalu

Deutsch Adolf, nagyv. Drávavásárhely

Kovács Mihály korcsm. Drávavásárhely

Leitmann Bálint Szentilona

Feigelstock András Budapest, VII., Klauzál-tér 13.

Kozjak Mihály Kiszabadka

Baumhack Rezső Szentilona

Reiner János Ráczkanizsa

vegyeskereskedés, Petánczi savanyviz központi raktár és szállítási vállalat Csáktornya

Hódosi Vilmos déli vasúti vendéglős Csáktornya

Spitzer Elek vegyeskeresk. és korcsmáros Pusztafa

Vászonkereskedő:

Szivoncsik Antal Csáktornya